

שיל"ת

קונטרס

דפידשנו

על סדר הדף היומי

קובץ ביאורים והערות על סדר הדף היומי שנתלכנו
בלימוד בצוותא על ידי

הר"ר זלמן חיים הומינר הי"ו
והבה"ח יוסף יצחק גולדשטיין הי"ו

יוצא לאור ע"י
ארגון שיעורי תורה שע"י קהילת קרעטשניף

גיליון שט שנה ז' פרשת לך לך חודש חשון שנת ה' תשפ"ז לפ"ג
בכורות כח. - לד:

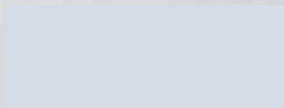
קוראים המעוניינים להצטרף לרשימת תפוצה במייל

ניתן לפנות לכתובת המייל

sh0533132203@gmail.com

להנצחות וכן לכל ענייני הגליון ניתן לפנות

להר"ר זלמן חיים הומינר בפל' 053-3132203

**נ.ב. הביאורים וההערות נכתבו תוך כדי לימוד ואפשר ונפלו טעויות
ולכן נבקש מכל מי שיש לו הערות או הארות אם יוכל לשלוח בכתב
לכתובת מייל הנ"ל.**

פרנס השבוע

מה בגליון?

- מה דהקשו בגמ' ועדיין תיבעי לי שלשים יום אחר שנתו או דלמא קודם שנתו תא שמע נולד לו מוס בחמשה עשר יום בתוך שנתו משלימין לו חמשה עשר יום אחר שנתו שמע מינה, והיינו דאיבעיא לן בגמ' אם לאחר י"ב חודש נותנין לו עוד ל' יום למומו או שמיד יא לשוחטו, והביאו ראיה מדאמרו בצרייתא דמפני השבת אבידה לבעלים נותנין לו עוד שלשים אחר שנתו, ועל זה שוב הקשו דעדיין איבעיא לי אם זהו דווקא בשנפל בו מוס בתוך שנתו, דנותנין לו שלשים אחר מומו, או דהוא הדין שנפל בו מוס אחר שנתו, והביאו הוכחה דהוא דווקא בתוך שנתו, מדאמרו בצרייתא דאם נפל בו מוס חמשה עשר יום בתוך שנתו משלימין לו עוד חמשה עשר יום אחר שנתו, דמשמע דהשלשים הוא דווקא בשנפל בו המוס בתוך שנתו, וקשה דמה ההוכחה, דלמא הוא הדין בשנפל בו המוס אחר שנתו דנותנין לו שלשים יום, וכאן החידוש הוא דבשנפל בו המוס בתוך שנתו אין נותנין לו עוד שלשים אחר שנתו אלא רק השלמה לשלשים מאז שנפל בו המוס, וכדי שלא תאמר דבשנפל בו חמשה עשר בתוך שנתו שיתנו לו ל' אחר שנתו, וממילא אולי גם בשנפל בו מוס אחר שנתו נותנין לו עוד ל'. ובאמת מן הצרייתא הראשונה משמע דאיידי בשנפל בו המוס אחר שנתו, דהרי כתוב שם נולד לו מוס בתוך שנתו רשאי להיימו כל י"ב חודש, אחר שנתו אינו רשאי להיימו אפי' יום אחד אבל מפני השבת אבידה לבעלים אמרו

רשאי להקיימו ל' יום, דבפשיטות נראה דשנפל זו המום עאלמו
אחר שנתו איירי ולא בלקיימו אחר שנתו בלבד? (הערה מ"ב)

• הא דת"ר הבא לקבל דברי חבירות חוץ מדבר אחד אין מקבלין
אותו וכו' ת"ר מקבלין לכנפים ואחר כך מקבלין לטהרות ואם
אמר איני מקבל אלא לכנפים מקבלין אותו, והיינו דבתחלה
למדנו דהרואה לקבל עליו להיות חבר, רק אם מקבל על עאלמו
בכל ענין להתנהג כחבר מקבלין אותו, אבל אם אפי' לדבר אחד
אינו מקבל על עאלמו להתנהג כחבר אין מקבלין אותו, ואילו
אח"כ למדנו איפכא דמקבלין לחבר אפי' מי שרואה לקבל על
עאלמו רק לכנפים דהיינו לטהרת הידים, ואפי' דבטהרות עאלמו
אינו חבר בשלמות, וזהו תימה, דמקבלין חבר לחלק מן הדברים
או לא. ודוחק לומר דמחלוקת איכא בזה, דלא מצינו בזה חולקים
לא בצרייתא א' ולא בצרייתא ב'? (הערה מ"ו)

• הא דבעי רב פפא בגמ' יטהר תנן או ויטהר תנן, והיינו מה
שאמר ר' אליעזר גבי הבהרת שהיה לו וקללה, דלכשיוולד לו נגע
אחר יטהר, אם כוונתו לכשיטהר מן הבהרת השניה יטהר מן
הראשונה, וממילא ויטהר תנן, אן דמיד כשיוולד לו השניה יטהר
מן הראשונה עוד קודם שיטהר מן השניה, קשה מה הלך לומר
דיטהר מן הראשונה משום שנוולד לו השניה, וכי לא שייך שיהיו
שני בזה שיהיה יחד בגופו, דבלשמה לכשיטהר מן השניה יטהר מן
הראשונה, סברא הוא דכסם שנטהר מן השניה היה כבר נטהר
גם מן הראשונה, ולכך טהור משניהם, אבל לומר דיטהר מן
הראשונה מיד בשנוולד השניה מה סברא איכא בזה, ומה הלך
לומר כן? (הערה נ"ב)

דף כח ע"א

מב. בגמ' ועדיין תיבעי לי שלשים יום אחר שנתו או דלמא קודם שנתו תא שמע נולד לו מום בחמשה עשר יום בתוך שנתו משלימין לו חמשה עשר יום אחר שנתו שמע מינה. היינו דאיבעיא לן בגמ' אם לאחר שנים עשר חודש נותנין לו עוד שלשים יום למומו או שמיד יש לשוחמו, והביאו ראיה מדאמרו בברייתא דמפני השבת אבידה לבעלים נותנין לו עוד שלשים אחר שנתו, ועל זה שוב הקשו דעדיין איבעיא לי אם זהו דווקא בשנפל בו מום בתוך שנתו, דנותנין לו שלשים אחר מומו, או דהוא הדין בנפל בו מום אחר שנתו, והביאו הוכחה דהוא דווקא בתוך שנתו, מדאמרו בברייתא דאם נפל בו מום חמשה עשר יום בתוך שנתו משלימין לו עוד חמשה עשר יום אחר שנתו, דמשמע דהשלשים הוא דווקא בשנפל בו המום בתוך שנתו. אבל באמת קשה דמה

ההוכחה, דלמא הוא הדין בשנפל בו המום אחר שנתו דנותנין לו שלשים יום, וכאן החידוש הוא דבשנפל בו המום בתוך שנתו אין נותנין לו עוד שלשים אחר שנתו אלא רק השלמה לשלשים מאז שנפל בו המום, וכדי שלא תאמר דבשנפל בו חמשה עשר בתוך שנתו שיתנו לו שלשים אחר שנתו, וממילא אולי גם בשנפל בו מום אחר שנתו נותנין לו עוד שלשים. ובאמת מן הברייתא הראשונה משמע דאיירי בשנפל בו המום אחר שנתו, דהרי כתוב שם נולד לו מום בתוך שנתו רשאי לקיימו כל שנים עשר חודש, אחר שנתו אינו רשאי לקיימו אפי' יום אחד אבל מפני השבת אבידה לבעלים אמרו רשאי לקיימו שלשים יום, דבפשיטות נראה דאיירי בשנפל בו המום עצמו אחר שנתו ולא בלקיימו אחר שנתו בלבד איירי, וצ"ע.

דף כח ע"ב

מג. בגמ' במשנה אמר ר' טרפון הלכה חמורך טרפון אמר לו ר' עקיבא ר' טרפון אתה מומחה לבית דין וכל המומחה לבית דין פטור מלשלם ובגמ' ותיפוק ליה דטעה בדבר משנה וטעה בדבר משנה חוזר חדא ועוד קאמר. היינו מה דאמר לו ר' עקיבא לר' טרפון דאינו צריך לשלם על שהטריף בניטלה האם שלה והאכילה לכלבים, ומשום דמומחה לבית דין הוא, הקשו בגמ' למה לא אמר לו דטעה בדבר משנה וחוזר, וממילא מה שהאכילה בעליה לכלבים הוא דאפסיד אנפשיה, דהרי אם לא היה מיד מאכילה היה מחזירים הדין להכשירה דטעה בדבר משנה חוזר, ולכך פטור ר' טרפון, וממילא למאי אמר לו ר' עקיבא דבשביל שמומחה לבית דין הוא לכך פטור, ותירצו בגמ' דחדא ועוד קאמר, והיינו דגם אם בשיקול הדעת היה טועה שבה אין הדין חוזר, מ"מ גם בכהאי גוונא היה פטור ומשום דמומחה

לבית דין הוא. אבל באמת קשה מה קושיית הגמ' מהא דטועה בדבר משנה כלל, הרי כאן לא היה רק טועה בדבר משנה, אלא דבידיים היה מאכילה ר' טרפון לכלבים, דהרי לעיל אמרו בגמ' על המשנה הקודמת דמה שאמרו מה שעשה עשוי וישלם מביתו איירי בשנשא ונתן ביד, דאל"כ הוי דינא דגרמי דפטור בכל גוונא, ומכך דאמר ר' טרפון הלכה חמורך טרפון מוכח דאיירי שהאכילה ביד לכלבים, שהרי מעשה לראיה על המשנה הקודמת היא, וא"כ לא יועיל מה דטעה בדבר משנה חוזר, דגם אם הדין חוזר, מ"מ הרי הוא האכילה לכלבים, וא"כ לכך הוכרח ר' עקיבא לומר דפטור רק משום דמומחה לבית דין הוא, וכהמשנה הקודמת דבמומחה לבית דין פטור, וממילא מה הקשו כאן בגמ', וצ"ע.

דף כט ע"א

מד. בגמ' בין תם ובין בעל מום בשלמא בעל מום משום דקא

שרי ליה אלא תם אמאי דא"כ
אתי למיחשדיה ואמרי האי בעל
מום תם הוא והאי דקא שרי ליה
משום אגרא. היינו דהיה קשה
לגמ' למה בשנמצא תם גם ישלם
לרואה הבכורות, הרי לא הואיל
לו כלום ולמה ישלם, ותירצו דכדי
שלא יחשדוהו שהתם עושה בעל
מום משום אגרא. אבל קשה דמה
הצד כלל שלא ישלם על התם,
הרי להדיא אמרנו כאן דהטעם
שבגסה משלם יותר מן הדקה
משום דהאי נפיש טירחיה,
משמע דעל הטירחא משלם,
וא"כ ברור הוא דחייב לשלם גם
כשנמצא תם דהרי טרחתו שוה
בתם או בבעל מום, ומה הצד
לומר שלא יקבל שכר על טרחתו.
ועוד קשה איפכא מה דאצרו
דהטעם שמשלם על התם כדי
שלא יחשדוהו, הרי להדיא אמרו
במשנה דבסתם רואה בכורות
אין נוטלין שכר כלל משום
חשדא, ורק באילא דיבנה התירו
לו ליטול שכר משום שלא
חשדוהו ומשום חסידותו, וממילא
מה הוא דאמרו כאן דבשביל
שלא יחשדוהו נוטל שכר בתם,

אבל בו לא חשדוהו ולכך נוטל
שכר הוא, וצ"ע.

דף ל ע"א

מה. בגמ' ההוא טבחא דהוה חשוד
לזבוני תרבא דאטמא במר
דכנתא קנסיה רבא לזבוני אפי'
אמגוזי א"ל רב פפא לרבא
כמאן בר' יהודה אי בר' יהודה
אפי' מים ומלח נמי לעולם ר'
שמעון ובאימורא דגופיה קנסינן
ליה וכו'. היינו דאם בר' יהודה
איירי למה רק אגוזים אסר עליו
רבא למכור, הרי לר' יהודה גבי
תרומה קנים אפי' מים ומלח
למכור, ולכך אמרו דבר' שמעון
אזלינן דבאמת אין קונסים אותו
מה שלא מן העניין, ומה שגזרו
עליו האגוזים זהו משום שבאותם
אגוזים גרם שיביאו לו הקטנים
חלב של אביהם. אבל קשה דלמה
לא נאמר דבאמת כן בר' יהודה
איירי, ובאמת לא רק אגוזים קנסו
עליו, אלא קנסו אגוזים והוא הדין
מים ומלח, ומה שנקטו אגוזים זהו
משום דזהו קנס בגופיה, דכו היה
גורם להביא החלב, אבל אין זה
בהכרח דרך בזה איירי, וממילא

למה לא אמרו דבר' יהודה
אזלינן, וצ"ע.

הראשונה ולא בברייתא השניה,
וצ"ע.

דף ל ע"ב

דף לא ע"א

מו. בגמ' תנו רבנן הבא לקבל דברי
חבירות חוץ מדבר אחד אין
מקבלין אותו וכו' תנו רבנן
מקבלין לכנפים ואחר כך
מקבלים לטהרות ואם אמר איני
מקבל אלא לכנפים מקבלין
אותו. היינו בתחלה למדנו
דהרוצה לקבל עליו להיות חבר,
רק אם מקבל על עצמו ככל ענין
להתנהג כחבר מקבלין אותו,
אבל אם אפי' לדבר חד אינו
מקבל על עצמו להתנהג כחבר
אין מקבלין אותו, ואילו אח"כ
למדנו איפכא דמקבלין לחבר
אפי' מי שרוצה לקבל על עצמו
רק לכנפים דהיינו לטהרת הידים,
ואפי' דלטהרות עצמו אינו מקבל
על עצמו להיות חבר בשלמות,
וזהו תימה, דמקבלין חבר לחלק
מן הדברים או לא. ודוחק לומר
דמחלוקת איכא בזה, דלא מצינו
בזה חולקים לא בברייתא

מו. בגמ' איכא דאמרי אם עשו
דבריהן במטמוניות מקבלין
אותן בפרהסיא אין מקבלין
אותן ר' שמעון ור' יהושע בן
קרחא אומרים בין כך ובין כך
מקבלין אותן שנאמר שובו
בנים שובבים. עיין רש"י דביאר
דבחזרו לסורן בסתר מקבלין
אותן לת"ק, אבל בפרהסיא כיון
דחיללו שם שמים אין מקבלין
אותן, אבל ר' שמעון ור' יהושע
סברו דבשני האופנים מקבלין
אותן, דכתיב שובו בנים שובבים,
והיינו אפי' דשובבים היו ולעיני
כולם אמר הכתוב שובו. אבל
עיין בתוס' דביאר המחלוקת
באופן אחר, דאם עשו דבריהן
היינו שקודם שחזרו לסורן עשו
הדברי חברות אפי' במטמוניות,
והיינו שהיו חברים ממש, ולכך
גם אם חזרו לסורן מקבלין אותן,
דאנשי אמת נינהו, ואם חזרו הוי
חזרה, כפי שבתחלה גם בסתר

עשו דברי חבירות, אבל אם גם בתחלה רק בפרהסיא עשו דברי חבירות ומשא"כ בסתר גם קודם שחזרו לסורן לא עשו, ממילא אינם חברים באמת, וגונבי דעת בריות נינהו, ולכך אין מקבלין אותן, אבל לר' שמעון ור' יהושע גם בהא מקבלין. אבל קשה דלפי ביאורו של תוס' דבמנהגיהם קודם שחזרו איירי, למה חלקו ר' שמעון ור' יהושע דמקבלין אותן, דהיכא משמע בהא דבנים שובבים דגם גונבי דעת הבריות יש לקבל, הרי שובב נראה משמעותו דאיירי באדם שהיה צדיק ומחמת שובבותו קלקל, וא"כ כאן דכלל לא היו חברים כלל דגם בתחלה בסתר לא שמרו מנהגי חבירות, למה יהיו נחשבים שובבים, הרי אינם בנים כלל לענין חבירות, וצ"ע.

פרק ה

מח. במשנה כל פסולי המוקדשין הנאתן להקדש נמכרין באיטליז ונשחטין באיטליז ונשקלין בליטרא חוץ מן הבכור והמעשר שהניתן לבעלים. היינו דדווקא

בסתם פסולי המוקדשין כיון דהקדש נהנה מרווחיו לכך התירו לעביד בו כבבשר חולין, ובלבד שירויח ממנו הקדש, והיות ובאיטליז ובליטרא יש יותר רווח, לכך התירו בו, אבל בבכור ומעשר דרווחיו לבעלים כיון דממילא אין מזה רווח להקדש לא התירו לזלזל בו ולהתנהג בו כבבשר חולין. אבל קשה דאם בכל פסולי המוקדשין כבר נהגו לשוחטו ולמוכרו באיטליז, ולשוקלו בליטרא, דממילא כבר רגיל היה להשתמש כן בהקדש, א"כ אין זה כבר זלזול עוד בהקדש לעביד הכי, דהרי כבר דבר רגיל הוא, וממילא למה כבר לא יהא מותר הדבר גם בבכור ומעשר, דמה זלזול איכא כאן. ואולי פסולי המוקדשין אינו דבר ששכיח כל כך כמו בכור ומעשר, ולכך עדיין רוב בהמות הקדש לא נהגו בהן כן ולכך עדיין נחשב הדבר לזלזול, ולכך לא התירו כן בבכור ומעשר. ועיין בגמ' דביאורו דבפסולי המוקדשין איירי לאחר פדיון דרק אז עבדינן בהו כל הני כחולין, ולפי זה ניחא טפי

למה בבכור ומעשר לא התירו
 כן, דהרי הבכור ומעשר עדיין
 קדושין ולא נפדו, דממילא ודאי
 עדיין זלזול הוא ואין רגליות
 לעבד כן בהקדש.

דף לב ע"א

מט. בגמ' רבא אמר לא יגאל
 לחרמים לא צריך דאיתנחו היכא
 אי בי בעלים הקדש נינהו אי בי
 כהן חולין נינהו דתניא חרמים
 כל זמן שהן בבית בעלים הרי הן
 בהקדש לכל דבריהם שנאמר כל
 חרם קדש קדשים הוא לה' נתנן
 לכהן הרי הן כחולין לכל דבריהם
 שנאמר כל חרם בישראל לך
 יהיה לא יגאל דכתב רחמנא למה
 לי אם אינו ענין לחרמים תנחו
 ענין למעשר. היינו דסבר רבא
 דמה שדנו לעיל כל הני מנין
 נלמד לא יגאל לחרמים כדי שיהא
 לא יגאל ידיה מופנה, לא צריך
 לכל זה, דבאמת לא יגאל
 לחרמים עצמו אינו נצרך כלל,
 דהרי אין לך זמן הראוי והנצרך
 בו לפדותו, דבבית הבעלים
 הקדש הוא ואינו בר פדיון,

וכשביד כהן הוא אינו צריך
 לפדיון, דהרי כבר חולין הוא,
 ולכך בפשיטות יש ללמוד מיניה
 למעשר, ודברי ר' יוחנן דמעשר
 נלמד מחרמים אינו צריך
 להפנותו, דמופנה ועומד הוא
 ואינו נצרך לחרמים כלל. אבל
 קשה דא"כ למה רב נחמן בר
 יצחק באמת הצריך להפנותו,
 ולמאי היה דן בכל הני להפנותו
 וללמוד לא יגאל לחרמים ממקום
 אחר, הרי שפיר אמר רבא דאינו
 נצרך כלל. ואולי יש לומר דסבר
 רב נחמן בר יצחק כפי שאמרו
 לקמן בע"ב בגמ', דשם אמרו
 דהטעם דכתיב לא יגאל ולא
 כתיב לא ימכר, כיון דא"כ היה
 צד לומר דרק מכירה דעובדין
 דחול הוא נאסר בו, אבל פדיון
 דעיילי דמיו להקדש כן פודין
 אותו, ולכך כתיב לא יגאל כדי
 ששניהם יהיו במשמע דגם
 מכירה וגם פדיון נאסרו בו.
 דממילא יש לומר דסבר רב נחמן
 כאן דכן נצרך לא יגאל לחרמים,
 דהיה צד לומר דבזמן שהוא ביד
 בעלים והקדש הוא נוכל כן
 לפדותו ויעלו דמיו להקדש,

דממילא לכך דן הוא כל הני דלעיל ללמוד לא יגאל לחרמים ממקום אחר ולהפנותו למעשר. אבל רבא סבר דבאמת אין זה צד כלל, דהקדש אינו בר פדיון ועל אף דהיו דמיו הולכים להקדש אי אפשר לפדותו.

דף לג ע"א

נ. בגמ' מתני ליה ר' אלעזר לבריה ואמרי לה ר' חייא לבריה כמחלוקת באן כך מחלוקת בחבית של תרומה דתנן חבית של תרומה שנולד בה ספק טומאה וכו' רבן גמליאל אומר לא יחדש בה דבר ר' מאיר בר' אליעזר ורבנן בר' יהושע ור' יהודה ברבן גמליאל. היינו דכשם שנחלקו כאן לגבי בכור שאחזו דם אם מותר להקזי לו דם ובאיזה אופן ואמר ר' יהודה דאפי' ימות אם לא נקזי לו אין מקזיזין, כך לגבי חבית של תרומה שנפלה בה ספק טומאה אמר רבן גמליאל דלא יחדש בה דבר ויניחנה כמות שהיא. אבל קשה דמה שייכות איכא בין שני דינים אלו, דכאן איירי בבכור שבעינן

להצילו אם מותר להקזי לו, ואילו שם איירי בדבר שכבר נעשה בה ספק טומאה, והוא אינו צריך לשנות בה דבר ורק אינו מוסיף בה עוד שמירה, דממילא אינו עושה דבר שנאסר בו, וא"כ מה הדמיון בין השניים. ועוד, דכאן ר' יהודה הוא המחמיר ביותר מכל השיטות, דאפי' שהבכור הולך למות אסר בה להקזי לו דם, ואילו שם גבי תרומה אינו מחמיר מכולם, דהרי הוא אינו משנה דבר לא לטוב ולא למוטב, ואילו איכא שם שיטות שהחמירו יותר להוסיף בה שמירה מטומאה וכדומה, דממילא הדמיון הוא רק שבשניהם אינו משנה ממה שהוא עכשיו, אבל האופן שאירי בהם לא דומה כלל, וצ"ע.

דף לד ע"א

נא. בגמ' אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה בר' שמעון מתקיף לה רב נחמן בר' יצחק חי ר' שמעון אילימא ר' שצעון דמתניתין עד השתא לא אשמעינן שמואל דבר שאין

מתכוין מותר והא ר' חייא בר
אשי אמר רב הלכה כר' יהודה
ורב חנין בר אשי אמר שמואל
הלכה כר' שמעון וכו' אלא ר'
שמעון דברייתא. היינו דאם בא
רב יהודה אמר שמואל לומר
הלכה כר' שמעון דמתניתין מה
חידוש בכך, הרי כבר אמר פעם
אחת דההלכה כר' שמעון גבי
דבר שאין מצכוין, וגם כאן סבר
כשיטתו במקום אחר, ופשוט הוא
דגם כאן הלכה כמותו כמו שם,
ולכך תירצו דבא רב יהודה אמר
שמואל לחדש דהלכה כר' שמעון
דברייתא דהוסיף עוד דין, דגם
לשוחטו מותר מחמת מום זה.
אבל קשה דא"כ יש לומר דבאמת
כן בא רב יהודה אמר שמואל
לומר הלכה כר' שמעון
דמתניתין, והחידוש הוא דאין
הלכה כר' שמעון דברייתא, ורק
גבי דבר שאין מתכוין הלכה
כמותו כמו גבי שהת, אבל
לשחוט על מום זה אסור, דממילא
החידוש הוא לא במה דכן הלכה
כמותו, אלא במה דאין הלכה

כמותו, וממילא מה הקשה רב
נחמן בר יצחק פשיטא, וצ"ע.

דף לד ע"ב

נב. בגמ' בעי רב פפא יטחר תנן או
ויטחר תנן. היינו מה שאמר ר'
אליעזר גבי הבהרת שהיה לו
וקצצה, דלכשיוולד לו נגע אחר
יטחר, אם כוונתו לכשיטחר מן
הבהרת השניה יטחר מן
הראשונה, וממילא ויטחר תנן,
אן דמיד כשיוולד לו השניה יטחר
מן הראשונה עוד קודם שיטחר
מן השניה. אבל באמת קשה מה
הצד לומר דיטחר מן הראשונה
משום שנולד לו השניה, וכי לא
שייך שיהיו שני בהרות יחד
בגופו, דבלשמא לכשיטחר מן
השניה יטחר מן הראשונה,
סברא הוא דכשם שנטחר מן
השניה היה כבר נטחר גם מן
הראשונה, ולכך טהור משניהם,
אבל לומר דיטחר מן הראשונה
מיד בשנולד השניה מה סברא
איכא בזה, ומה הצד לומר כן,
וצ"ע.